

напредъ клетката съ лъвоветъ!. Не закачайте маймунитъ!.. Внимателно съ слона, хоботътъ му е излѣзълъ отъ решетката!. Впрѣгайте колитъ!..

Следъ малко тръгнаха. По бѣлия пѣтъ се проточи дълъгъ керванъ отъ коли.

Колата на чичо Чочо бѣше последна. Орѣшко и Орѣшка бѣха седнали отзадъ на колата и мълчаха. Орѣшко гледаше къмъ градеца, който постепенно се губѣше. Той си спомни за майка си. Тя сигурно ще плаче за него. Ахъ, колко лошо направи, че не ѝ се обади. Сълзи се показаха на очитъ му. Орѣшка го погледна.

— Ехъ, Орѣшко, не плачи. По-рано и азъ мислѣхъ, че ще умра отъ мъжа, пѣкъ сега свикнахъ... И ти ще свикнешъ!

Орѣшко се опомни. Той впери голѣмитъ си черни очи въ хубавото розово лице на Орѣшка и се реши пакъ да я попита:

— А кѣде бѣше по-рано? Имашъ ли майка и баща? Орѣшка мълчеше.

— Кажи де, защо дойде въ цирка?

Въ това време се разнесе ревътъ на лъвоветъ. Орѣшка потрепера и пребледнѣ.

— Чуваешъ ли какъ страшно реватъ? Само една думица да кажа, и ще ме хвърлятъ при тѣхъ. Никога вече не ме питай!.. Но ето, свирката свири да спремъ за обѣдъ. Ела да ти покажа животнитъ.

Въ една голѣма клетка бѣха затворени единъ лъвъ, една лъвица и две малки лъвчета. Лъвътъ се разхождаше и ревъше, като показваше голѣмитъ си страшни жби и дългия си червенъ езикъ, а лъвицата играеше съ малкитъ си. Орѣшка бърже-бърже издърпа другаря си отъ лъвоветъ и го заведе при клетката съ четиритъ маймуни. Тѣ скачаха, овиваха се на опашкитъ си, въртѣха се около прѣта.